

Arrest

nr. 117 559 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VANMARCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 mei 2011 en heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 19 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 november 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juli 2013.

1.3. Op 12 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Qarya Chandrawee in het district Khas Kunar van de provincie Kunar. Op 19 mei 2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), die op 7 september 2012 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19 oktober 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielerzoek verwijst u naar de asielmotieven - problemen met de taliban - die u aanhaalde in het kader van uw eerste aanvraag en legt u een document ter bevestiging van uw problemen door een aantal overheidsdiensten en de dorpsoudste neer. Daarnaast verklaart u dat de taliban vijf maanden geleden nog een brief hebben gestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde feiten als deze die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanhaalde (CGVS, p. 2 en 3). Uw vorige asielaanvraag werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Bovendien werd vastgesteld dat Kaboel voor u een redelijk intern hervestigingsoptief biedt. U hebt hiertegen géén beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg staat de beoordeling ervan vast en wordt het onderzoek in het kader van uw tweede asielaanvraag beperkt tot de door u aangehaalde nieuwe gegevens, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

U bracht in het kader van uw tweede asielaanvraag echter geen nieuwe elementen aan die van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste aanvraag te herstellen. Vooreerst legt u een document ter bevestiging van uw problemen door een aantal overheidsdiensten en dorpsoudste voor (CGVS, p. 2). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien is het inhoudelijk zeer beperkt. Het bevat geen informatie over concrete feiten. Het document heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gelet op deze vaststellingen dient te worden gesteld dat het document op zich niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Verder beweert u nog dat de taliban vijf 5 maanden geleden nog een brief hebben gestuurd (CGVS, p. 4). Deze verklaring heeft betrekking op feiten die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet en die ongeloofwaardig werden bevonden. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier zodoende niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Uw verklaringen voor het feit dat u de inhoud van de brief niet kent en u de brief niet weet neer te leggen zijn bovendien geenszins overtuigend of ernstig. Zo zegt u dat uw vader niets gezegd heeft over de inhoud en dat uw vader sinds een zestal maanden verlamd is en dat er niemand anders is die de brief zou kunnen opsturen (CGVS, p. 4). Dergelijke verklaringen halen de geloofwaardigheid van uw relaas in verdere mate onderuit.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, met foltering of met onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Ten slotte doet het door u door u neergelegde document en de door u afgelegde verklaring wijzigt tevens niets aan de vaststelling dat u zich in Kaboel zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Khas Kunar van de provincie Kunar te ontlopen. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen enkel gegeven aan dat hierop een ander licht werpt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat het axioma hanteren dat elk officieel Afghaans document als een vervalsing dient behandeld te worden elke bewijsvoering aan de hand van overheidsstukken ondermijnt, dat uit de stelling dat vervalsingen ook na gedegen onderzoek vaak niet van authentieke akten kunnen onderscheiden worden afleiden dat geen enkel stuk nog kan aanvaard worden als hebbende enige bewijswaarde wel bijzonder laconiek is. Verzoeker meent dat hem zo elke mogelijkheid wordt ontnomen aan de hand van betekenisvolle stukken zijn vervolgingsrisico in Afghanistan te duiden. Volgens verzoeker ontbeert de voorliggende beslissing, welke de rechten van de verdediging fundamenteel schendt door het belangrijkste bewijsstuk zonder meer van tafel te schuiven, een voldoende motivering. Verzoeker vervolgt dat motieven kenbaar, juist en draagkrachtig dienen te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden, opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan. Hij is dan ook van mening dat hem de vluchtelingenstatus, subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te hervormen, minstens te vernietigen.

2.2. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft en als bijlage de COI (country of origin information) Focus ‘Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad’ van 5 september 2013 bevat. Verzoeker heeft dienaangaande geen opmerkingen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal oordeelde in kader van verzoekers eerste asielaanvraag op 7 september 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door verzoeker aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd en daar vastgesteld werd dat Kaboel voor verzoeker een redelijk intern vestigingsalternatief biedt. Tegen voormelde beslissing van de commissaris-generaal van 7 september 2012 tekende verzoeker geen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.4. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van opeenvolgende asielaanvragen de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Verzoeker heeft geen beroep aangetekend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 7 september 2012 ingevolge zijn eerste asielaanvraag en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een latere asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen. De bevoegdheid van de Raad is bijgevolg in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

2.5. In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na voormelde beslissing. Hij beperkt zich tot het volharden in het relaas van zijn eerste aanvraag en tracht alsnog zijn relaas aan te tonen door het neerleggen van een document ter bevestiging van zijn problemen uitgaande van een aantal

overheidsdiensten en dorpsoudsten en door te stellen dat de taliban vijf maanden geleden nog een brief heeft gestuurd.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Waar verzoeker stelt dat het axioma hanteren dat elk officieel Afghaans document als een vervalsing dient behandeld te worden elke bewijsvoering aan de hand van overheidsstukken ondermijnt, dat uit de stelling dat vervalsingen ook na gedegen onderzoek vaak niet van authentieke akten kunnen onderscheiden worden afleiden dat geen enkel stuk nog kan aanvaard worden als hebbende enige bewijswaarde wel bijzonder laconiek is, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt in de bestreden beslissing niet gesteld dat alle Afghaanse officiële documenten als vervalsingen moeten behandeld worden en dat Afghaanse documenten geen bewijswaarde hebben, doch wel dat Afghaanse (officiële) documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, dat ze ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, zodat ze een beperkte bewijswaarde hebben. Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

De Raad wijst er ook nog op dat het niet zo is dat aan de door verzoeker voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal kan evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde

weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat *in casu* het geval is, zoals blijkt uit onderstaande uiteenzetting.

De bestreden beslissing motiveert immers waarom aan het door verzoeker neergelegde document geen bewijswaarde kan worden toegekend en dit als volgt: *“Bovendien is het inhoudelijk zeer beperkt. Het bevat geen informatie over concrete feiten. Het document heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gelet op deze vaststellingen dient te worden gesteld dat het document op zich niet volstaat om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”* Verzoeker weerlegt deze motieven niet. Gelet op voorgaande, kan verzoeker eveneens ook niet dienstig voorhouden dat het belangrijkste bewijsstuk zonder meer van tafel wordt geschoven.

Uit verzoekers verweer blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing betreffende het voorgelegde document, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft.

2.10. De overige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.11. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 8 juli 2013 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.12. De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.13. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER